

Raskompendium för
Pekingese

Illustration M. Davidson

**Text, layout & sammanställning av Renée Sporre-Willes 2019,
på uppdrag av Svenska Kennelklubbens Centralstyrelse**

Foto: Peter Axell, David Dalton, Thomas Fall, Sanna Sander, Renée Sporre-Willes,
Sally Anne Thompson, Per Undén och Åke Wintzell.

Standardtext:

PEKINGESE

FCI NR 207

Ursprungsland:

Kina

Hemland:

Storbritannien

Standard fastställd av FCI:

2009-03-26

Översättning fastställd av SKK:

2010-03-23

Användningsområde:

Sällskapshund

FCI-klassifikation:

Grupp 9

Sektion 8

Kommentarer:

Historisk bakgrund

Pekingese är en av världens äldsta hundraser. Bortsett från att Kina under så lång tid har varit stängt för västvärlden har det komplicerade kinesiska språket och de svårtydda skrifttecknen gjort att det har tagit mycket lång tid för historieforskningen att komma fram till säkra uppgifter om landets utveckling på olika områden. Man vet dock, bl.a. att kineserna sedan tusentals år har behärskat växtförädling och djuruppfödning, liksom att djur har haft stor betydelse i religiösa riter och andebesvärjelser. Man födde t.ex. upp hundar som skulle se så skräckinjagande ut att de skrämde onda andar på flykten. Eller, som i fallet med pekingese avlade man fram en mycket liten hund som i sin exteriör skulle kombinera kinesernas fantasibilder av både lejon och drake. Dessa hundar levde i de kejserliga palatsen och vaktades mycket noga; stöld av en palatshund medförde att en upptäckt tjuv avrättades.

Det var först på 1860-talet som man i västvärlden fick se de egendomliga små hundarna. Under Arrowkriget slutskede stormades sommarpalatset i Peking (Beijing) hösten 1860, och kejsaren Hsien-feng (Xianfeng) flydde hals över huvud med sitt folk till Jehol (Chengde), där han för övrigt dog året därpå. Palatset plundrades av briter, vilka bl.a. hittade fem levande små palatshundar, som de förde med sig tillbaka till Storbritannien. En av hundarna, kallad Looty (av eng. loot ”krigsbyte”) skänktes till drottning Victoria, och därmed fick rasen stor uppmärksamhet.

Den fruktade Cixi (Tz'u-hsi), kallad änkekejsarinnan, vilken var Hsien-fengs andra-gemål och mor till hans ende son, övertog regentskapet i Kina som ställföreträdare för sin son, en position som hon behöll till sin död 1908. Cixi hade ytterligare en passion vid sidan av politisk makt – hon födde upp pekingese; hundratals av dem fanns i palatsen. Hennes största intresse gällde de verkliga miniatyrerna, vilka sällan vägde mer än något kilogram. De kallades av engelsmännen sleeve dogs (sleeve ”arm”) genom att de var så små att de kunde döljas i en vid kimonoärm. Sådana dvärg-exemplar föds fortfarande i kullar med normalstora valpar. En del av änkekejsarinnans hundar ”hittades“ under boxarupproret 1900 och fördes till Storbritannien; det är främst med dem som uppfödningen av rasen började i Storbritannien. Pekingese blev rekordsnabbt etablerad och vann enorm popularitet fram till senare delen av 1900-talet. Rasen har sedan dess minskat och registreras i betydligt färre siffror i kennelklubbarna världen över. År 2016 registrerades det i Sverige 19 pekingese (6 var importer), år 2017 registrerades 33 (13 var importer) och 2018 registrerades 19 (1 var import). I perspektivet av att 300 reg. anses som en hälsosam (populationsmässigt) årlig siffra, oavsett ras är det ingen överdrift att säga att pekingese har problem som inte ens nått 50 registreringar senaste sex åren.

Rasen hör till de brakycefala (kortska) raser vilka pga. en ökande tendens till exteriöra överdrifter drabbats av vissa hälsoproblem. Länderna i Norden uppmärksammar detta genom att bl.a. vidareutbilda domare och examinatore för att stävja överdrifter och till att återgå till vad standarden verkligen föreskriver. Det här kompendiet (illustrerad ras standard) är framställt i syfte att med text och bilder visa rastypiska pekingese men även påvisa där överdrifterna gått för långt.

Anteckningar:

Oljemålning från ca 1905 av Maud Earl (1863–1943) föreställande två röda pekingese framför en Foo-hund i porslin. Bilden är hämtad ur Hutchinsons Dog Encyclopedia 1935. Earl är världsberömd för sina omfattande och uppskattade porträtt av rashundar, studier som ofta använts för att illustrera hur vissa hundraser såg ut vid upptecknandet av respektive ras-beskrivning.

TYP-SKILLNADER HOS PEKINGESE UNDER DE FÖRSTA NÄRMARE 60 ÅREN

Den här hunden hämtades från Peking Palace år 1896. Han blev en av rasens hörnstenar och kan sägas finnas bakom alla dagens pekinges. Vikten av stor nostruffel med vida näsborrar, brett nosparti, delad nosrynka och proportionerlig ögonstorlek, som hos ovan hund beskrevs också i den första ras-beskrivningen.

Den här black-and-tan hunden blev Ch. och var född 1910. Han var barnbarn till den till vänster och prisades i samtliga ras-böcker från tiden för sitt fantastiska huvud och utmärkta nedärvning.

Bilden är hämtad från omslaget till Dog Worlds julnummer 1924 vilket var illustrerat av R. Ward Binks och visar en vinnare från tiden, en parti-färgad pekingsese av utmärkt modell och korrekt pälsmängd.

Den här parti-colour färgade Ch hunden var f. 1914. Han var son till en legendarisk nedärvare vilken omnämns tillsammans med ovan b/t som de främsta nedärvarna av korrekt pekingsese typ runt förra sekelskiftet.

Champion f. 1945 vars främsta berömmelse var som far till hunden till höger, den pekingsese som nog en samlad domare- och uppfödare kår verkar anse är den typmässigt bästa pekingsese som setts.

Ch Caversham Ku Ku of Yam, f. 1952. Kanske en av världens mest berömda pekingsese, för han enade domare- och uppfödare om att nog vara den mest balanserade och korrekt byggda pekingsese som setts. Flerfaldig BIS-vinnare på de största utställningarna i England & en hund som stått modell sedan dess.

TYP-SKILLNADER HOS PEKINGESE DE SENAST NÄRMARE 70 ÅREN

Crème-färgad tik, f. 1950 som visar utmärkt huvud, uttryck och benstomme. Hon visar också att man den tiden respekterade att fotsid päls inte föreskrevs. Fotsid päls är fortfarande inget krav i standarden.

Eng import & Int Ch som bl.a. var Best in Show på Stockholms Int utst. 1960. Hon var en liten tik och den tiden levde man fortfarande efter det exklusiva i sleeve-modellen, trots att man aldrig kunde använda dem i avel pga. deras litenhet.

Eng. född Ch hund som var multi BIS-vinnare i USA & Kanada under tidigt 1970-tal.

NL Ch, av holländsk härstamning i många generationer och flerfaldig BIS-vinnare i Nederländerna under tidigt 1980-tal. Huvudet hålls stolt och hunden står upp på sina ben.

Vinnare från mitten av 1990-talet. Modellen på hund är betydligt lägre med kortare hals och ben, kroppsformen är mindre tydlig pga en ymnigare, fotsid päls.

Vinnare från mitten av 2000-talet. Pålsmängden och den kortare kroppsformen har förändrat standardens lejonlika helhetsideal.

HELHETSINTRYCK:

Utseendet skall vara lejonlikt och uttryckets vaket och intelligent. Rasen skall vara en liten, välbalanserad, måttligt kompakt och satt hund med stor värdighet och kvalitet. Alla tecken på andningssvårigheter oavsett orsak eller oförmåga att röra sig sunt är oacceptabelt och skall fördömas kraftigt. Rasen får inte vara överpälsad.

UPPFÖRANDE/KARAKTÄR:

Till temperamentet skall pekingese vara orädd, trogen och högdragen men inte blyg eller aggressiv.

Beträffande **Helhetsintrycket** så börjar den texten med ”skall vara lejonlik”. Ja, vad kännetecknar då ett lejon... Naturligtvis den kraftiga manen i kontrast till den korta pälsen i ansiktet och på kroppen. Alltså skall pekingese ha en man som är så kraftig att den kontrasterar mot den korta pälsen i ansiktet och på kroppen. Det står att pälsen **skall vara medellång**... Texten om hur helhetsintrycket skall vara avslutas med, inte ett önskemål, utan ett krav – **Rasen får inte vara överpälsad**. Mitt i texten återfinns den viktigaste paragrafen, dvs. den som säger att alla tecken på andningssvårigheter eller oförmåga att röra sig sunt är oacceptabla. **Viktigt att notera är** att de brittiska standarderna förtydligar ”oacceptabelt” liksom ”högst önskat”, i alla rasstandarder, med en stark rekommendation att aldrig premiera en hund med fel som anges så starkt.

Varför är då det här så viktigt att det kräver förtydliganden i fetstil? Jo, därför att en kompakt, ullig och för ymnig päls orsakar överhettning. I synnerhet hos en hund som har blivit kraftigt förkortad i sina redan förkortade anatomiska delar; nosparti, hals; bröstorg; ben och länd. Rasen skall vara liten, alltså inom viktmåtten, och med en helhet som är ”**måttligt** kompakt och satt”, alltså inte ’mycket’. För ytterligare förtydligande står det också att den skall vara **välbalanserad**, alltså alla delar skall harmoniera. Det finns heller inget belägg för att ”satt” är detsamma som så korta ben som möjligt. Nu planerar England ytterligare modifieringar av texten i ras beskrivningen, deras senaste är från sept. 2016, (dessa har ännu inte effektuerats av FCI). De modifieringar som gjorts samt de modifieringar som kommer är därför i det här kompendiet nämnt i kommentarerna, i överenskommelse med KC Standard Commission.

Beträffande **Uppförande/karaktär** så är den högdragna, värdigheten ett signum. Det som kännetecknar värdighet och högdragenhet är en slags inre resning, självsäkerhet, en stolt hållning, en som för sig med pondus... Knappast en tungt flåsande, vaggande hund som inte håller huvudet högt... Nej, den pekingese vi vill se rör sig med stor värdighet i återhållsam takt, med en lätt rullning i framstället och med oförvägen blick och stolt hållning på huvudet. Det är en liten hund med majestätisk framtoning, en hund att bli imponerad av, för det var det som gjorde pekingesen berömd en gång.

Pekingese skall alltid ge ett intryck av värdighet. Uttrycket skall vara vaket och intelligent men också nobelt vilket ibland kan uppfattas som smått nedlåtande.

Gruppen med tre hundar av något olika typ är vald för att påvisa att de trots smärre olikheter stämmer väl inom standarden vad gäller uttryck, hals- och kroppslängd och inte minst har de korrekt pälslängd och välburna svansar.

Den korrekta pälskvaliteten hos en vuxen hund är rakt, grovt täckhår med tjock, mjuk underull som ger pälsen volym. Alltså ullen skall finnas under täckhåret. Ansiktet är korthårigt, liksom framsidan av fram- och bakben – faktiskt precis som på en sheltie eller collie som har lika pälsstruktur.

Fullvuxen hanhund med vackert huvud med rena drag och utmärkta ögon. Korrekt pälskvalitet och lång päls på rätt ställen, likt en rejäl lejonman och väl behårad svans och byxor.

Standardtext:

HUVUD:

Huvudet skall vara tämligen stort och proportionerligt bredare än djupt.

Skallparti:

Skalle:

Skallen skall vara måttligt bred, vid och flat mellan öronen; inte välvd; bred mellan ögonen.

Stop:

Stopet skall vara markerat.

Ansikte

Nostryffel:

Nostryffeln skall inte vara för kort. Den ska vara bred med stora öppna näsborrar. En måttlig rynka, helst delad, får sträcka sig från kinden till nosryggen, likt ett brett upp och nedvänt "V". Rynkan får aldrig dölja eller ha en skadlig inverkan på ögon eller nostryffel. Knipta näsborrar och tung, överhängande nosrynka är oacceptabelt och ska fördömas kraftigt. Det är mycket viktigt att pigmentet på nostryffeln är svart.

Nosparti:

Nospartiet skall vara tydligt, men får vara relativt kort och brett. Underkäken skall vara stark.

Läppar:

Läpparna ska vara jämna och får inte dölja den markerade hakan. Det är mycket viktigt att pigmentet på läpparna är svart.

Käkar, tänder:

Tunga och tänder får inte synas.

Kommentarer:

Beträffande huvudets storlek så kommer "tämligen" att modifieras till relativt. Det är helt i linje med tidigare modifieringar då man inte hos någon ras vill uppmuntra till särskilt stora huvuden.

Man planerar även en modifiering av nospartiets skrivning. Istället för att nospartiet skall vara "tydligt" kommer man i klartext att istället skriva att det "skall vara brett och inte för kort". Man anser inte att ordet "tydligt" (evident) har fått den förståelse som är avsedd, dvs. att ett nosparti skall vara tydligt och uttalat, dvs. att det skall finnas ett nosparti utan att därför vara långt. Man har också förtydligat att det är "särskilt" viktigt att hakan är kraftig samt även med tillägget att läpparna inte får dölja den "väl markerade" hakan. Alltså inga hängläppar eller en svag, smal haka.

Nedan teckningar av R. S-W var införda i Brittiska rasklubben, Pekin Palace Dog Association 1996 i anslutning till publiceringen av standarden. Illustrationerna är lika aktuella idag.

Det perfekta huvudet skall ha flat skalle, vara brett, öppet och bredare än djupt. Underkäke och nosparti skall vara brett med tydligt "kuddiga" läppar och en nostryffel med väl öppna näsborrar.

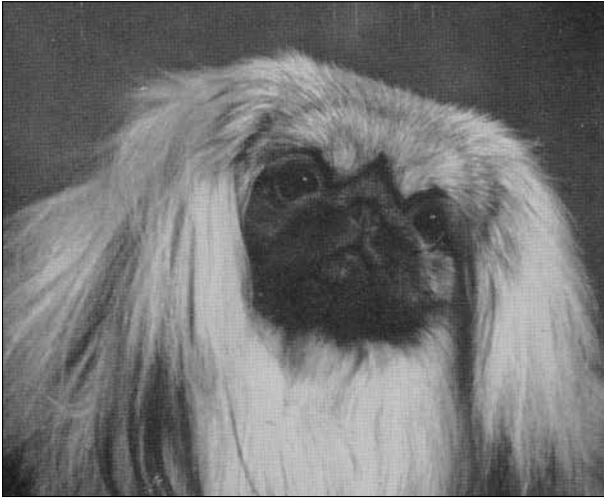
Det s.k. "mopsiga" huvudet har hög panna och ett nosparti som är djupare än brett vilket ger ett intryck av att huvudet står på högkant istället för att vara kuvert format. För högt ansatta öron förstärker felet.

Det s.k. "uggle-ansiktet" får helt fel uttryck, trots korrekt låg panna och flat skalle av god bredd. Felet ligger i det smala, snipiga nospartiet som är nästan trekantigt med en liten, knipt nostryffel och en smal, svag underkäke. Dålig utfyllnad under ögonen gör att ögonen framstår som utstående och än mer förstärker intrycket av ugglar.

Det s.k. "ap-ansiktet" har ett ansikte som är för litet för storleken på huvud. Detaljerna har för lite mellanrum sinsemellan och ansiktet är inte i proportion till huvudets storlek. På den illustrerade hunden är skallen också välvd istället för flat, ett vanligt fel kopplat till ap-ansiktet.

Huvud och ansikte av bästa modell. Det här är ett välbalanserat ansikte med god bredd mellan ögonen som är av utmärkt storlek. Lagom nosrynka och nostrifyffel och korrekt pälsplacering med utmärkt man och öronbehäng.

Ännu en hund med utmärkt, "rent" ansikte där det är gott avstånd mellan alla detaljer och ingenting stör varken ögon eller nostrifyffel. Utmärkt nosparti och även om manen ser lite tunn ut så är det tillräckligt med behäng på öronen.

Normala skillnader mellan fullvuxen hund och valp. Den vuxna hunden har hel nosrynka, kort fin päls i det "rena" ansiktet. Valpen har längre valppäls i pannan vilket är normalt. Den har delad nosrynka och bra nostrifyffel.

Det här paret visar det motsatta förhållandet. Dessvärre något som inte är ovanligt numera och förekommer även hos mycket vinstrika hundar. Den vänstra hunden har lång päls i ansiktet och kraftigt överhängande nosrynka, båda förekomsterna är otypiska och oacceptabla enligt standarden. Den högra hunden har ett högställt ansikte med för liten nostrifyffel, klen haka och otypiskt, slött uttryck.

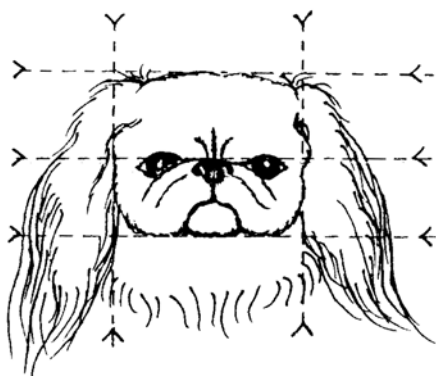
Standardtext:

ÖGON:

Ögonen skall vara klara, runda, mörka, glänsande och inte för stora. De skall vara fria från synliga ögonproblem. Det är mycket viktigt att pigmentet på ögonkanterna är svart.

ÖRON:

Öronen skall vara hjärtformade. De skall vara ansatta i nivå med hjässan, bäras tätt intill huvudet och vara försedda med långt och rikligt behäng. Öronlapparna får inte nå nedanför nospartiet.

Huvudformen skall vara som ett rektangulärt brevküvert (traditionellt format i Storbritannien). Ögonen skall vara brett ansatta och öronen skall likaså vara brett ansatta och i nivå med den plana skallens yttre hörn.

Kommentarer:

Beträffande ögonen är det viktigt att notera att standarden numera uttryckligen säger att ögonen **inte skall vara för stora**. För rasens välbefinnande är det viktigt att stävja överdrifter som för stora ögon vilka lätt kan få hornhinneskador.

Man skall också betänka att när standarden skrevs fanns inga hundraser med stora ögon. Pekingesens utseende var unikt när den anlände till England. Ingen annan hundras hade den storleken eller form på ögonen, inte ens bulldoggen den tiden. Alltså beskrev man utifrån det pekingesens ögon som stora och runda.

Sedan dess har ögonen tenderat att bli större och nospartierna kortare varför det blivit tid att hejda överdrifterna och återgå till att värna om hundarnas välmående och därmed fingranska standardtexterna.

Öronen är högt ansatta och placerade i varterade hörnet av den plana skallen. Den vuxna hunden skall ha ymnigt pälsbeklädda öron med tydliga behäng. Valpar har av förklarliga skäl inte den pälsmängden, och äldre hundar får helt naturligt glesare öronpäls med åldern.

Valpar och unga hundar kan ibland visa något vitt i ögonen utan att det behöver vara alarmerande. Samma gäller något kraftig nosrynka, man brukar säga att huden i ansiktet "torkar" upp när hunden blir äldre. Valpar har sällan mer öronbehäng än som på bilden.

Anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

Ung hund som visar "rent" ansikte med gott avstånd mellan alla detaljer. Lagom nosrynka som inte stör varken ögon eller nostryffel och väl öppna näsborrar. Hos fullvuxna hundar blir pälsen på öronen liksom de fina behängen längre. Hunden på bild visar även utmärkta tassar med typisk päls.

Hundarna på stegen är födda under 1950-talet och visserligen har de mindre päls än hundar av i dag men de visar på synnerligen god pekingese typ med korrekt päls på de ställen standarden kräver och med sunda, rena ansikten.

De två hundarna på bild ovan är i vardagskostym, dvs. urfällda pälsar men, det gör också att man tydligt kan se huvudformen med plan skalle, korrekt öronansättning och framför allt brett ansikte med utmärkt nostryffel och lagom stora ögon. Samt visar de utmärkt, kraftig benstomme, välformade ben och stora tassar.

Ung tik av utmärkt modell får avsluta bildserien om huvud och ansikten. Svart mask har alltid varit uppskattat. Hennes päls är typisk för en ung hund, vuxenpälsen med grovt täckhår är sällan helt utvecklad före 3-års åldern.

Standardtext:

HALS:

Halsen skall vara relativt kort och tjock.

KROPP:

Kroppen skall vara tämligen kort och med en tydlig midja.

Överlinje:

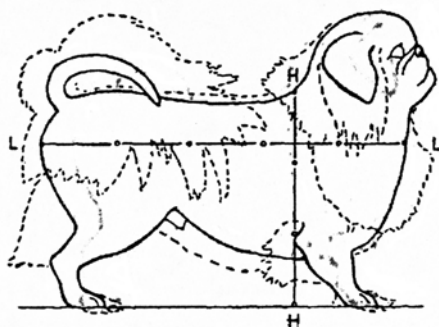
Överlinjen skall vara plan.

Bröstkorg:

Bröstkorgen skall vara bred, nedsänkt mellan frambenen och ha väl välvda revben.

SVANS:

Svansen skall vara högt ansatt, fast buren, och svagt böjd över ryggen åt endera sidan. Den skall vara försedd med långt behäng.

Teckningen av kropp i profil har för decennier sedan funnits publicerad i standarden. Den ger en god bild av kroppslängd kontra benhöjd och halslängd. Sen måste man förstås tänka till pälsen för att få korrekt modell, men längre päls än som den tecknade pricklinjen har aldrig varit standardens önskemål.

Kommentarer:

Beträffande skrivningen för halsen så kommer det sannolikt att bli någon modifiering. Senare år har man uppmärksammat att rasen inte alltid ger ett värdigt intryck under rörelse— en av anledningarna tycks vara förekomsten av mycket kort hals med nedsänkt huvud, kort kropp och en överpälsad helhet. Det finns inga belägg för att halsen skall vara så kort som möjligt. Dels är det hälsofarligt dels kan en hund som skall ge ett imponerande och högdraget intryck inte ha för kort hals. Troligen kommer det att istället bli- Halsen skall vara relativt kort och satt men tillräcklig för att visa värdig hållning.

Beträffande skrivningen för kroppen skrivs den som **relativt** kort (istället för det svenska "tämligen") och kompakt med en tydlig midja. Texten om bröstorg kommer att utökas med att bröstbenet liksom bröstkorgen skall vara lång. Egentligen en självklarhet hos en ras som skall ha så stor lungkapacitet som möjligt. Det här är en typisk modifiering i en gammal standard där man behöver förtydliga texten.

Hund som står väl på sina tassor och visar tillräcklig längd på hals för att kunna föra sig med majestätisk värdighet. Korrekt pälsstruktur där manen, svansen och byxorna har betydande längd och täckhåret är grovt och rakt.

Anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

De tre unga pekingeserna på bilden ovan representerar ungdomar med något ymniga, ulliga pälsar, dock typiska för åldern. De två på flankerna har för åldern typiska huvuden, hunden i mitten har ännu ett för högställt huvud, tveksamt om det kommer att breddas tillräckligt...

Hund där fotovinkeln gjort honom något kort och hög. Korrekt ansikte och öronansättning, väl burens svans. Ska man vara kritisk så är pälsstrukturen onödigt krusig och nostryffeln kunde vara större.

Den här parti färgade hunden visar när ullig, krusighet i pälsen gått från onödigt mycket till att bli oacceptabelt. Hunden är dessutom långhårig i ansiktet och därmed stör den långa pälsen på nosrynkan både ögonen och nostryffeln.

Standardtext:

EXTREMITETER:

Framställ:

Absolut sundhet är högst väsentligt. Frambenen skall vara relativt korta, och tjocka med mycket kraftig benstomme.

Skulderblad:

Skuldrorna skall vara tillbakalagda och mjukt ansatta i kroppen.

Armbåge:

Armbågarna skall vara åttliggande mot kroppen.

Underarm:

Underarmarna får vara något böjda mellan armbågarna och handlederna för att passa mot revbenen.

Mellanhand:

Mellanhänderna skall vara något snedställda, starka och inte för tätt ställda. Hunden skall stå väl upp på tassarna och inte på handlederna.

Framtassar:

Framtassarna skall vara stora och flata, inte rundade. De får vara något utåtriktade men överdrifter skall fördömas kraftigt.

Bakställ:

Helhet:

Absolut sundhet är högst väsentligt. Bakbenen skall vara starka och välmusklade men måttligt lättare än frambenen och måttligt vinklade. Uttalat smalt bakställ skall fördömas kraftigt. Sedda bakifrån skall bakbenen vara tämligen tätt ställda och parallella.

Knäled:

Knälederna skall vara väl markerade.

Has/hasled:

Hasorna skall vara starka, låga, fasta och bakifrån sett parallella.

Baktassar:

Baktassarna skall vara stora och flata, inte rundade. De skall vara framåtriktade.

Kommentarer:

Det är viktigt att komma ihåg att den här standarden återkommande upprepar att det är ”**högst väsentligt att rasen visar absolut sundhet**”. Det är alltså ingen tillfällighet, utan omtanken är högst väsentlig eftersom rastypen i sig redan har extremdrag. Dessa får inte överdrivas!

Beträffande att frampartiet skall vara bredare än bakstället så beror det förstås på den breda, rundade bröstkorgen och därmed de bredare ansatt och ställda, kraftiga frambenen. Detta förhållande accentueras sedan av den uttalade pälsmanen. Det är alltså inte fråga om ett smalt bakställ eller en bröstkorg som smalnar bakåt. Ett uttalat smalt bakställ skall enligt standarden fördömas kraftigt. Man får heller inte blanda ihop smalt bakställ med något täta bakbensrörelser. Se vidare under rörelser.

Päronform står inte i standarden för det standarden ber om är en accentuerad midja, inte ett uttalat smalt bakställ. Midjan, dvs. ländpartiet blir tydligt genom den kortare pälsen på den delen av kroppen i motsats till det bredare framstället med en uttalad man och det välmusklade bakstället med uttalade byxor och täckt av en välpälsad svans.

Nedan teckning & teckningarna på motstående sida av R. S-W var införda i Brittiska rasklubben, Pekin Palace Dog Association 1996 i anslutning till publiceringen av standarden. Illustrationerna är lika aktuella idag.

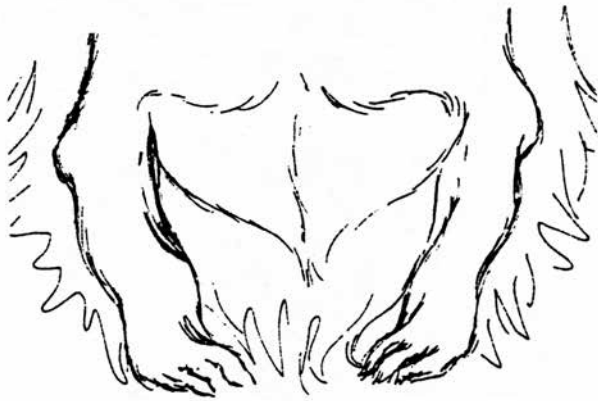
Den korrekta fronten hos pekingese med för rasen sunda och korrekta framben och bred bröstkorg väl nedsänkt mellan frambenen.

Anteckningar:

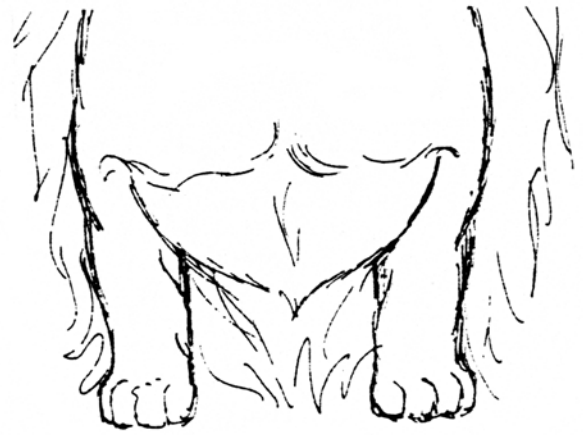
.....

.....

.....

Korrekt bröstorg men skuldrorna och överarmarna är lösa och ger ingen support därmed blir armbågarna utåtvridna och tassarna intåade.

Korrekt bröstorg men felaktigt raka framben och runda, höga tassar, vilket är fel hos pekingese.

Smal bröstorg, tunn benstomme och vek konstruktion i framstället.

Bakställ som, i stilla stående har parallella, korrekt låga hasor och i rörelse kan te sig något täta.

Veka mycket lösa hasleder kan leda till att haslederna vinklar in till s.k. kohasighet.

Veka mycket lösa hasleder kan även leda till att haslederna vinklar ut.

Standardtext:

RÖRELSER:

De typiska rörelserna skall vara typiskt långsamma med värdigt rullande frambensrörelser. Denna typiska gång får inte förväxlas med rullande rörelser förorsakade av slappt skulderparti eller andra indikationer på osundhet. Lösa skuldror och armbågar, eller någon indikation på osundhet i tassar och mellanhänder skall fördömas hårt. Rörelserna får inte hindras av överdriven pälsmängd.

De typiska rörelserna hos en frimodig pekingese skall ge intryck av värdighet och stolthet. Det är typiskt att de böjda frambenen drar mot mitten under kroppen i rörelse. OBS handlederna skall vara fasta.

Kommentarer:

Vid den nya text modifieringen kommer man att förtydliga begynnelsen till- "Rörelserna skall vara långsamma med värdigt rullande frambensrörelser från en bred bröstkorg och något böjda framben". Frambenen skall absolut inte röra sig löst utanför skulderpartiet, en sådan bredspårighet tyder på ett mycket löst överarm-skulderparti.

Det något rullande rörelserna i framstället kommer som sagt av att den breda bröstkorgen och det tillsammans med de kraftiga, böjda frambenen ger en tyngd och bredd som blir bredare än bakställets konstruktion. Bakbenen skall vara muskulösa och starka men är något smalare än bröstkorgen och har därmed också tätare ställda bakben. Det ger en rörelse i sidled (rullningen) istället för den normalkonstruerade hundens framåtriktade, divande steg.

Ett av rasens problem är ett löst framställ pga. av dålig konstruktion och slapp muskulatur. Det är antagligen också anledningen till att många får kritik för att vara bakhöga. Finns det ingen muskelsupport fram så lutar kroppen framåt och vilar på bröstkorgen. Har hunden dessutom svaga handleder, dessvärre inte ovanligt hos rasen så ökar förstas svagheten i hela framstället. Standarden är mycket tydlig med hur strängt man ser på ett osunt framställ.

En parti-colour pekingese som visar typiska, värdiga rörelser med stolt buret huvud och stadig blick. Det är typiskt hos rasen att frambenen kan röra sig mot mittlinjen och inte är parallella fram. Utmärkt pälskvalitet förhöjer intrycket av kvalitet.

Standardtext:

PÄLS:

Pälsstruktur:

Pälsen skall vara måttligt lång och rak med man som bildar en cape runt halsen, men som inte ska sträcka sig förbi skuldrorna. Täckhåret skall vara grovt med tjock, mjuk underull. Det skall finnas behäng på öronen, benens baksidor, svansen och tårna. Pälsens längd och omfång skall varken hindra hundens rörelseförmåga eller dölja kroppsformen. Överdriven pälsmängd måste fördömas kraftigt.

FÄRG:

Alla färger och tecken är tillåtna och likvärdiga med undantag av albino och leverbrunt. Hos vita hundar med fläckar (parti-colour) skall fläckarna vara jämnt fördelade på kroppen.

Den korrekta, raka och grova pälsstrukturen med korrekt fördelningen av päls. Dvs. kort i ansiktet och på benens framsidor, måttligt lång på kroppen och med en man som bildar en cape runt halsen vilken inte sträcker sig längre bak än till skuldrorna; behäng på baksidan av frambenen och byxor samt lång päls på svansen.

Kommentarer:

Beträffande pälsen. Standarden har alltid bett om **måttligt** lång päls, vilket i dagens läge kan vara svårt att tro. Men det skall i ärlighetens namn påpekas att den måttligt långa pälsen skall finnas på kroppen. Standarden är ju tydlig med önskemålen om var pälsen skall vara lång. Rasen fotograferas i en vinkel där man ser den tydliga manen i bröstet, de kraftiga behängen på bakbenen och den ymnigt, långa svansen som täcker hela bakstället tillsammans med de långa byxorna. Alltså ser pälsen på ett foto riktigt lång ut- MEN vid bedömning skall det framgå var den måttligt långa pälsen finns och vad som är långa pälsbehäng. Lång päls på kroppen och i ansiktet är alltså fel och manen skall form en cape runt halsen – som inte når bakom skuldrorna. Alltså klara besked för hur pälsen skall vara fördelad.

Texten är mycket bestämd när det gäller pälsens längd och volym – ”Den skall aldrig bli så lång eller voluminös att den hindrar hundens rörelser eller döljer kroppsformen. Överdriven mängd päls skall kraftigt fördömas”. Kan det bli mer klartext än så?

Beträffande pälsfärg. Det som ännu inte hunnit läggas till i FCI standarden är att merle färg är oacceptabelt, dvs. diskvalificerande. Det förbudet gäller nu för flera raser där det i importer dykt upp både merle och genetiskt blått. Pekingese kan heller inte ha genetiskt blå pälsfärg eftersom den färgen inte kan ha varken svart pigment eller mörka ögon, något som krävs i pekingese standarden.

Pekingesen på bilden har ett särdeles vackert huvud men sorgligt nog en för kraftig och hårig nosrynka samt krusig, ullig päls som ser ut som ett formlöst moln av sockervadd.

Överpälsad är beskrivningen av den här pälsen. Den är så ullig och omfångsrik att den inte bara döljer kroppen utan även nästan döljer hundens huvud.

Standardtext:

STORLEK/VIKT:

Idealvikt för hanhund: inte över 5 kg.
Idealvikt för tik: inte över 5,4 kg.
Pekingese skall se liten ut men vara överraskande tung då den lyfts upp. Kraftig benstomme och stadig, välbyggd kropp är väsentliga egenskaper hos rasen.

FEL:

Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse och dess påverkan på hundens hälsa och välbefinnande.

DISKVALIFICERANDE FEL:

- Aggressiv eller extremt skygg.
- Hund som tydligt visar fysiska eller beteendemässiga abnormiteter.

NOTA BENE:

Endast funktionellt och kliniskt friska hundar med rastypisk konstruktion skall användas till avel.

TESTIKLAR:

Hos hanhundar måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen.

Kommentarer:

Beträffande storlek/vikt så är det idealvikter man nämner och inga precisa vikter. Däremot att rasen skall kännas förvånande tung för sin storlek. Det talas ibland om att tikarna är större, det kan väl sägas vara en förvillelse. Ett knappt 1/2 kg mer i vikt är tillåtet men det gör knappast tikarna större... Däremot kan den extra vikten möjligen ge mer volym och kanske en något längre kropp vilket bara är naturligt ur reproduktiv synpunkt. Förr prisade man de små, de s.k. sleeve dogs, för det gjorde kejsarinnas Cixi. Dessa vägde bara några kilo och erfarenheter i västvärlden är att de är för små för att kunna valpa. Men man använde de små hanhundarna till de rejälare, normalstora tikarna och på så sätt har de små överlevt till våra dagar. Dock omnämns de inte längre i standarden.

Skillnaden i storlek på en normalstor och en sleeve syns redan när de är små valpar. T.v. en normalstor hanhund som i vuxen ålder vägde närmare 5 kg och till höger hans syster som vid tre års ålder vägde 1,3 kg.

Anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Utdrag ur det uttalande som SKK gjorde 2016 med rubriken

Strategier med anledning av ökad kunskap om andningsrelaterade hälsoproblem hos kortskalliga hundar.

Uttalande

- Det är aldrig förenligt med Djurskyddslagen och SKKs Grundregler att till avel använda djur med kliniska problem som kan förknippas med kortskallighet
- För att minska förekomsten av hälsoproblem som kan förknippas med kortskallighet måste avelsurvalet ta större hänsyn till de generella parametrar som påverkar andningsförmågan såsom *vidden på näsborrar, nosens längd, bredd och djup, utrymmet i mun och svalg, luftstrupens bredd och fasthet, bröstorgens volym samt rasspecifika förhållanden.*

Åtgärder

- a) Premiera och prioritera friska hundar med mindre utpräglad kortskallighet i avelsarbetet för att minska hälsoproblemen i aktuella raser med beaktande av korrekt rastyp.
- b) Utöka utbildning av uppfödare, utställningsdomare och veterinärer i bedömningen av hundars lämplighet för avel med hänsyn till parametrar som påverkar andningsförmågan.

Särskilda Rasspecifika Domaranvisningar (SRD)

Rörande överdrifter hos rashundar Om raserna i grupp 9

De flesta av raserna i grupp nio är dvärghundar. Några är extremt byggda med förkortad skalle och underutvecklat nosparti, brakycefali. Några av raserna är också kondrodystrofa. Ytterligare överdrift av de i standarderna beskrivna särdragen och dvärgväxten är förenat med allvarliga hälsorisker.

Det brakycefala huvudet är en del av rastypen hos bostonterrier, fransk bulldogg, griffoner, japaneese chin, king charles spaniel, mops, pekingese och shih tzu. Detta kan medföra ökad risk för andningsproblem och svårigheter att reglera kroppstemperaturen. Trånga andningsvägar med besvärad andning och knipta näsborrar är allvarliga problem, vilka måste noteras.

Flera av raserna har utstående ögon i grunda ögonhålor vilket disponerar för ögonskador.

Öppen fontanell är en anomali och ett diskvalificerande fel i alla raser.

Skev underkäke och/eller lam tunga, är diskvalificerande fel i alla raser.

Ett avvikande rörelsemönster hos några raser med frenetiskt kliande och tecken på omotiverad smärta då hunden går i koppel kan vara tecken på en allvarlig neurologisk störning, syringomyeli.

Kraftlösa, släpande rörelser kan ses hos dvärghundsraser som en följd av otillräcklig motion vilket ger dålig muskelkondition.

Några av raserna har en stor mängd päls, som i vissa fall har resulterat i inkorrekt, ulliga och ymniga pälsar, så tunga att det påverkar rörelser och hundens allmänna livskvalitet.

PEKINGESE– brakycefal och kondrodystrof.

Rasens speciella konstruktion med kort skalle, mycket kort nosrygg, över- och underkäke kan leda till hälsoproblem när dessa raskaraktäristika överdrivs.

I rasen förekommer riskområden som är relaterade till brakycefali, dvärgväxt och kondrodystrofi:

1. **Ögon:** Utstående ögon ökar risken för ögonskador.
2. **Andningsproblem:** Ansträngd ljudlig andning på grund av för kort nosrygg, knipta näsborrar, och/eller trånga andningsvägar (otillräckligt utrymme i svalg och luftvägar).
3. **Nosrynka:** Överhängande nosrynka som blockerar näsborrarna och också kan förorsaka inflammation.
4. **Generell anatomi:** Klenhet och otillräcklig bröstorg, kort bröstben och svag muskelkondition.
5. **Päls:** Alltför ymnig och/eller ullig päls som besvärar hunden. Standarden anger *"Pälsens längd och omfång skall varken hindra hundens rörelseförmåga eller dölja kroppsformen. Överdriven pälsmängd måste fördömas kraftigt".*
"Alla tecken på andningssvårigheter oavsett orsak eller oförmåga att röra sig sunt är oacceptabelt och skall fördömas kraftigt." Andning ska bedömas med hundarna i rörelse. Otypiska/osunda rörelser ska inte förväxlas med: *"De typiska rörelserna skall vara typiskt långsamma med värdigt rullande frambensrörelser" ... "oförmåga att röra sig sunt är oacceptabelt och skall fördömas kraftigt"*.

*Ovan detalj av en batikmålning av Kerstin Eckhardt från 1977.
Likaväl som att pekingese kan vara soff-smycken är rasen
en gladlynt hund som älskar uteliv i frihet.*

